

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Ing. J. F.**, zastoupený JUDr. Petrem Buluškem, advokátem, sídlem Palackého třída 223/5, Nymburk, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, týkající se žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o přestupku, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 23. 1. 2024, č. j. 59 A 35/2023-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Petru Buluškoví, advokátu, **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Česká Lípa ze dne 26. 10. 2022, č. j. MUCL/128715/2022, byl žalobce shledán vinným z přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 9. 11. 2022. Téhož dne 9. 11. 2022 byla z e-mailové adresy X na elektronickou podatelnu Městského úřadu Česká Lípa

(podatelna@mucl.cz) doručena písemnost označená jako „Námitka zmatečnosti“, a to bez uznávaného elektronického podpisu odesílatele. E-mailová zpráva téhož obsahu bez uznávaného elektronického podpisu byla dne 9. 11. 2022 doručena také na služební e-mail oprávněné úřední osoby Městského úřadu Česká Lípa.

[2] Žádostí ze dne 28. 4. 2023 (doplněné dne 3. 5. 2023) žalobce požádal o uplatnění opatření proti nečinnosti spočívající v neprojednání jím podaného odvolání. Žalobce zdůraznil, že odvolání bylo ze správního spisu zcizeno, přičemž v návaznosti na to měla příslušná úřední osoba prohlašovat, že odvolání nebylo podáno, anebo nesplňuje náležitosti, přestože odvolání bylo podáno a veškeré náležitosti obsahovalo.

[3] Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 29. 5. 2023, č. j. MV-80882-8/VS-2023, podané žádosti nevyhovělo. Poukázalo na skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 9. 11. 2022 osobním převzetím, žalobce však odvolání nepodal, neboť žádná z elektronických zpráv (ani žádná z připojených příloh) zaslaných dne 9. 11. 2022 městskému úřadu, o kterých bylo možno uvažovat jako o podaném odvolání, nebyly opatřeny uznávaným elektronickým podpisem ani doplněny (potvrzeny) postupem předvídaným § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tyto úkony tak nebylo možno považovat za podání a městský úřad nebyl povinen žalobce vyzývat k odstranění vad dle § 37 odst. 3 správního řádu. Žalobce navíc neoznačil žádný důkaz na podporu tvrzení, že odvolání skutečně podal, resp. že došlo k písemnému potvrzení (doplnění) e-mailové zprávy odeslané bez uznávaného elektronického podpisu prostřednictvím veřejné datové sítě.

[4] Žalobce se následně domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. K námitce, že odvolání učiněné bez podpisu e-mailem dne 9. 11. 2022 žalobce písemně potvrdil, krajský soud uvedl, že k tomuto tvrzení žalobce nenabídl žádný relevantní důkaz. Zároveň krajský soud neuvěřil tvrzení žalobce, že písemné potvrzení odvolání bylo ze správního spisu úředními osobami zcizeno (slovy žalobce „ukradeno“). Krajský soud poukázal na skutečnost, že o veškerých e-mailových zprávách bez podpisu byly učiněny záznamy do spisu a tyto zprávy jsou ve spisu obsaženy. Dle krajského soudu byl správní spis řádně veden, došlé písemnosti byly opatřeny čárovými kódy, zaevidovány a listy očíslovány. Krajský soud upozornil, že navzdory urážlivým zprávám, které obdržela oprávněná úřední osoba, postupovala v duchu dobré správy tak, že nad rámec zákonných povinností žalobce dne 11. 11. 2022 upozornila na nedostatek spočívající v chybějícím podpisu e-mailové zprávy. Z urážlivé odpovědi na toto upozornění z téhož dne, které obsahovalo mj. následující sdělení: *„A ještě něco: pokud by ti náhodou ten dopis "nepřišel", což by znamenalo jediné to, žeš ho ukradla, tak bezky vezmeš spis a pojeděš s ním do Nymburka na MÚ, oznámíš, kdy tam budeš – a tam to přijdu osobně podepsat“*, krajský soud dovodil, že žalobce záměrně vytváří situace, aby mohl úřední osoby obvinít z nezákonného jednání, neboť už dopředu předvídal, že podání bude zcizeno a oprávněná úřední osoba bude muset nastalou situaci řešit způsobem, který si žalobce vymíní. Stran posouzení věci samé krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že městský úřad nepochybil tím, že k e-mailovému odvolání ze dne 9. 11. 2022 nepřihlížel a z tohoto důvodu je ani nepostoupil žalovanému. Krajský soud uzavřel, že pokud žalobce nepodal odvolání v zákonem stanovené formě a do pěti dnů je nepotvrdil, resp. nedoplnil podáním v písemné formě, ústně do protokolu, anebo elektronicky (tj. opatřeným uznávaným elektronickým

pokračování

podpisem), není žalovaný s rozhodnutím o odvolání nečinný, neboť k podání odvolání nedošlo. Za takové situace nebylo nutno žalobce k doplnění chybějícího uznávaného elektronického podpisu vyzývat.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že ve věci rozhodoval podjatý senát, a to navzdory vznesené námitce podjatosti, která byla dle stěžovatele nedůvodně zamítnuta. Stěžovatel se neztotožnil se závěry krajského soudu a setrval na svém tvrzení, že proti prvostupňovému rozhodnutí městského úřadu podal odvolání nejprve e-mailem a následně toto podání písemně (dopisem) doplnil. Měl za to, že tato skutečnost byla prokázána jak přímo jeho vlastním tvrzením, tak nepřímo, konkrétně způsobem doručování písemností v jiných případech, v nichž stěžovatel taktéž komunikoval prostřednictvím e-mailů následně písemně potvrzených (odeslaných poštou). Dle stěžovatele se nestalo, že by písemnosti nebyly doručeny či že by byly při doručování ztraceny. Stěžovatel proto setrval na svém závěru, že dopis odeslaný poštou za účelem potvrzení e-mailového podání ze dne 9. 11. 2022 byl ze spisu zcizen. Stěžovatel v této souvislosti vytkl městskému úřadu nedostatek nápomoci při odstranění vady podání, neboť byl-li městský úřad informován o odeslání dopisu, který nepřišel, měl stěžovatele na nedoručení dopisu upozornit a umožnit mu poslat jej znovu. Dle stěžovatele navíc bylo v období pandemie onemocnění COVID-19 běžnou praxí úřadů přijímat podání prostřednictvím prostého e-mailu. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel podotkl, že se mu nedostalo vysvětlení, jaké pochybnosti měl městský úřad o odvolání, resp. námitkách zaslaným e-mailem, a z jakého důvodu se městský úřad domníval, že je stěžovatel nepodal. To navíc v situaci, kdy v případě podání, které bylo předmětem řízení ve věci samé (žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku za obsah podání e-mailem), taková forma postačovala. Stěžovatel nesouhlasil s tím, že se jednalo o podání v různém právním režimu.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu obsaženými v napadeném rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelovou námitkou, že ve věci rozhodoval podjatý senát krajského soudu. K uvedené námitce zdůrazňuje, že o námitce podjatosti senátu 59 A krajského soudu pro jeho „zjevnou nezpůsobilost, neboť předpokládal nesmysly, o kterých každý občan ví, že jsou zcela nereálné“, kdy měl stěžovatel za to, že „*nezpůsobilost senátu k projednání věci je zjevně dána i nechtí senátu vůbec cokoliv dělat a podané žaloby projednávat*“, vznesené v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 12. 7. 2023, č. j. Nao 117/2023-18, tak, že soudkyně a soudce jmenovaného senátu krajského soudu nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí nyní souzené věci. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti bez dalšího tvrdí, že námitka podjatosti vznesená již v řízení před krajským soudem byla zamítnuta nedůvodně, což dle jeho názoru potvrdilo ústní jednání konané před krajským soudem, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že zjistil-li stěžovatel nový důvod podjatosti při jednání, které proběhlo v řízení před krajským soudem, měl námitku podjatosti z takového důvodu uplatnit při jednání, jak

výslovně předpokládá § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Protože však rozhodnutí ve věci samé vyloučeným soudcem představuje důvod zmatečnosti řízení před krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., k němuž je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zabýval se tím, zda ve věci rozhodovali vyloučení soudci.

[10] Dle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou *soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.* Z citovaného ustanovení vyplývá, že soudce může být vyloučen z rozhodování pouze z objektivních důvodů, nikoli pro subjektivní přesvědčení účastníka řízení o nespravedlivosti dřívějšího rozhodnutí či nezákonnosti postupu správního soudu (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2022, č. j. Nao 53/2022-71). Ze stěžovatelova obecného tvrzení, že podjatost rozhodujícího senátu krajského soudu potvrdilo ústní jednání, které proběhlo v řízení před krajským soudem, nevyplývají žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o jakémkoli vztahu členů senátu k věci samé, účastníkům či jejich zástupcům. Dle Nejvyššího správního soudu tak ve věci samé nerozhodoval vyloučený senát krajského soudu.

[11] Pokud jde o posouzení věci samé, mezi účastníky řízení je v nyní projednávaném případě veden spor o to, zda stěžovatel podal odvolání, o kterém měl žalovaný rozhodnout, a tedy zda se žalovaný v řízení dopustil nečinnosti. Stěžovatel nečiní spornou skutečnost, že e-mailové zprávy ze dne 9. 11. 2022, resp. přílohy těchto e-mailů, neobsahovaly elektronický podpis, a tedy je bylo nutno potvrdit v souladu s § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle tohoto ustanovení je možno učinit *podání písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.*

[12] Písemné potvrzení odvolání není ve správním spisu obsaženo a z jeho obsahu nevyplývá, že by k písemnému potvrzení došlo. Trvá-li stěžovatel na svém tvrzení, že potvrzení odvolání odeslal prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, je nutno konstatovat, že k prokázání tohoto tvrzení v předchozím řízení nedoložil ani neoznačil relevantní důkazy. Krajský soud správně poznamenal, že důkazní břemeno ohledně odeslání písemného podání prostřednictvím držitele poštovní licence leží na podateli (stěžovateli), a proto měl při doručování písemností využít takového druhu poštovní služby, u níž by disponoval důkazy, jež podání zásilky minimálně dokládají (např. doporučený dopis s dodejkou). Žádný takový důkaz však stěžovatel v řízení nepředložil a omezil se toliko na požadavek provést dokazování obsahem jiné spisové dokumentace v řízeních, v nichž byl stěžovatel účastníkem. K tomuto požadavku na dokazování však krajský soud správně nepřistoupil s odůvodněním, že postup stěžovatele a doručování podání v jiných řízeních nemůže být důkazem o tom, zda stěžovatel učinil v nyní posuzovaném řízení podání písemného potvrzení e-mailového odvolání ze dne 9. 11. 2022, ani o tom, zda bylo toto podání městskému úřadu doručeno.

pokračování

[13] Tvzení stěžovatele, že písemné potvrzení odvolání bylo ze spisu oprávněnou úřední osobou „ukradeno“, krajský soud důvodně neuvěřil. V této souvislosti při jednání doplnil dokazování sdělením Okresního státního zastupitelství v České Lípě ze dne 8. 12. 2023, č. j. ZN 183/2022-12, ze kterého vyplývá, že obě evidovaná trestní oznámení stěžovatele na podezřelé úřední osoby pro trestné činy zneužití pravomoci úřední osoby (§ 329 trestního zákoníku), pohlavní zneužití (§ 187 trestního zákoníku) a podvod (§ 209 trestního zákoníku) byla vyhodnocena jako nedůvodná a bez dalšího opatřením založena. O tomto postupu byl stěžovatel vyrozuměn a v případě druhého trestního oznámení byl postup prověřen nadřízeným Krajským státním zastupitelstvím v Ústí nad Labem - pobočkou v Liberci, které dospělo ke shodným závěrům. Krajský soud dále správně poukázal na řádné vedení spisové dokumentace, v němž jsou veškerá podání a úřední listiny opatřeny čárovými kódy, zaevidovány a listy postupně očíslovány. Obsah spisové dokumentace také dokládá výraznou neochotu stěžovatele spolupracovat se správními orgány a postupovat zákonným způsobem dle poskytnutých poučení, jichž se stěžovateli dostalo nad rámec zákonných povinností (viz dále). Ze správního spisu jsou naopak patrné nenávistné projevy stěžovatele vůči správním orgánům a úředním osobám, posléze směřované též vůči rozhodujícímu senátu krajského soudu, jakož i neustálé podávání dalších stížností, oznámení na policii apod.

[14] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že k citovanému § 37 odst. 4 správního řádu již v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70, č. 2041/2010 Sb. NSS, vyložil, že *„pokud by stěžovatelka učinila podání, které by bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, ale postrádalo by některou z předepsaných obsahových náležitostí, bylo by povinností správního orgánu v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu stěžovatelku vyzvat k jejich doplnění. Pokud však stěžovatelka neučinila podání v zákonem stanovené formě, bylo třeba postupovat podle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, tj. podání do 5 dnů písemně nebo ústně do protokolu potvrdit či opatřit elektronickým podpisem. Nepostupovala-li stěžovatelka dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, pak její podání nebylo způsobilé zahájit předmětné správní řízení a nelze k němu vůbec přihlížet, ani odstraňovat jeho případné obsahové vady“*. Na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, č. j. 4 Ads 8/2012-57, v němž dospěl k závěru, že *„správní orgány nejsou povinny vyzývat podatele k tomu, aby ve lhůtě 5 dnů provedl potvrzení svého podání zákonem stanoveným způsobem“*. Následně Nejvyšší správní soud shodné závěry zopakoval také v dalších rozhodnutích, např. v rozsudcích ze dne 17. 2. 2016, č. j. 7 As 8/2016-37, ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 As 193/2020-30, nebo usnesení ze dne 27. 7. 2023, č. j. 4 As 265/2022-57). Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost doplňuje, že ačkoli zákonem č. 298/2016 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce, zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů, účinným od 19. 9. 2016, došlo v § 37 odst. 4 správního řádu k vypuštění výslovného požadavku na opatření elektronického podání uznávaným elektronickým podpisem, bylo tak učiněno z důvodu nadbytečnosti, neboť toto pravidlo je již obsaženo v § 6 odst. 1 zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce [viz důvodová zpráva k uvedené novele správního řádu (Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, sněmovní tisk č. 764/0, 7. volební období, 2013 - 2017, <https://psp.cz>)], který stanoví, že *k podepisování elektronickým podpisem lze použít pouze uznávaný elektronický podpis, podepisuje-li se elektronický dokument,*

kterým se právně jedná vůči veřejnoprávnímu podepisujícímu nebo jiné osobě v souvislosti s výkonem jejich působnosti]. Nadbytečnost výslovného požadavku na užití uznávaného elektronického podpisu v § 37 odst. 4 správního řádu ostatně implicitně vyplývá z již výše jmenované judikatury Nejvyššího správního soudu vycházející z právní úpravy ve znění po 19. 9. 2016, konkrétně např. z rozsudku č. j. 8 As 193/2020-30 nebo z usnesení č. j. 4 As 265/2022-57.

[15] V souzené věci proto městský úřad nepochybil tím, že k odvolání stěžovatele zaslanému e-mailem ze dne 9. 11. 2022 prostřednictvím veřejné datové sítě bez uznávaného elektronického podpisu nepřihlížel a nepostoupil je k projednání a rozhodnutí žalovanému, který se tak nemohl dopustit nečinnosti. Městský úřad v souladu se zákonem pohlížel na odvolání podané v této formě, jako kdyby vůbec nebylo podáno.

[16] Ve světle výše citované judikatury také nebylo povinností městského úřadu upozorňovat a vyzývat stěžovatele na nedostatky e-mailové zprávy ze dne 9. 11. 2022 a poučovat jej o tom, za jakých podmínek by taková zpráva byla považována za řádně učiněné podání. Tím spíše městský úřad nebyl povinen stěžovatele vyrozumívat o tom, že k žádnému potvrzení zprávy nedošlo a vyzývat jej k jeho opětovnému odeslání. Nejvyšší správní soud nadto připomíná, že pokud bylo zřejmé, že došlo k marnému uplynutí pětidenní lhůty pro potvrzení, z povahy věci již k potvrzení ani dojít nemohlo. Případné pozdější podání by tedy bylo posouzeno jako podání nové (shodně již výše uvedený rozsudek č. j. 4 As 8/2012-57). Stran poučení poskytnutého stěžovateli dne 11. 11. 2022 oprávněnou úřední osobou o nutnosti doplnění e-mailu ze dne 9. 11. 2022, pak Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením krajského soudu, že tak úřední osoba činila nad rámec zákonných povinností.

[17] Namítal-li stěžovatel, že pro shledání jeho viny z přestupkového jednání postačovala e-mailová zpráva bez uznávaného podpisu, je nutno konstatovat, že v daném případě nebyla předmětem posouzení e-mailová zpráva, za jejíž obsah byl stěžovatel shledán vinným z přestupku proti občanskému soužití, ale e-mailová zpráva ze dne 9. 11. 2022 a od ní se odvíjející posouzení otázky, zda došlo k podání odvolání, o němž byl žalovaný povinen rozhodnout. U odvolání, které nepochybně představuje podání účastníka vůči správnímu orgánu, ovšem platí, že je-li podáváno elektronicky, je nutno podle § 6 odst. 1 zákona č. 297/2016 Sb. při podepisování užít pouze uznávaný elektronický podpis. Uznávaný elektronický podpis stěžovatele však e-mailová zpráva ze dne 9. 11. 2022 postrádala.

[18] K poukazu stěžovatele na běžnou praxi správních orgánů spočívající v přijímání podání zaslaných e-mailem bez podpisu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel námitku tohoto obsahu nevznnesl v podané žalobě, ale učinil tak s odkazem na praxi v období pandemie onemocnění COVID-19 až při jednání soudu, které se ve věci konalo přibližně půl roku po podání žaloby. Z ustálené judikatury (viz např. již rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 As 34/2004-49, č. 419/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, č. 1743/2009 Sb. NSS) v této souvislosti vyplývá, že § 104 odst. 4 s. ř. s. zavádí do řízení před Nejvyšším správním soudem koncentrační princip, který zajišťuje, aby uplatněné výhrady účastníků řízení byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, kterým byly v žalobách předestřeny, a až poté může zákonnost jejich posouzení, promítny-li se zároveň i do námitek kasačních, přezkoumat Nejvyšší správní

pokračování

soud. Vzhledem k tomu, že u krajského soudu byla tato námitka uplatněna opožděně, nemohl se jí v řízení o kasační stížnosti zabývat ani Nejvyšší správní soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud tak na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné rozhodovací činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[21] Stěžovateli byl v řízení o kasační stížnosti usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2024, č. j. 6 As 27/2024-21, ustanoven k ochraně jeho práv zástupce JUDr. Petr Bulušek, advokát. V takovém případě hradí odměnu advokáta a hotové výdaje stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však ustanovenému zástupci nepřiznal odměnu za zastupování, kterou uplatnil za jeden úkon právní služby v podobě převzetí a přípravy zastoupení. V případě ustanovení zástupce soudem je totiž úkon spočívající v přípravě a převzetí zastoupení spojen (jako jeden úkon právní služby) s první poradou s klientem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Tuto poradou však ustanovený zástupce stěžovatele v řízení o kasační stížnosti netvrdil ani soudu neprokázal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2024

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu